

Trường Môn Oán

Contents

Trường Môn Oán	1
1. Chương 1: Trần Mãn Kim Lô Bất Chú Hương	1
2. Chương 2: Hoàng Hôn Độc Lập Tự Trọng Lang	3
3. Chương 3: Sênh Ca Nơi Nào Thừa Ân Sủng	4
4. Chương 4: Nhất Nhất Tùy Phong Nhập Thượng Dương	5
5. Chương 5: Hoàng Kim Thùy Vi Đạt Tương Như	7
6. Chương 6: Trường Môn Hồn Liễu Bán Tiêu Sơ	9
7. Chương 7: Ngọc Liên Trầm Tư Ngọc Hữu Dư	10
8. Chương 8: Hồng Lệ Hoàng Tiêu Khuynh Quốc Thái.	11
9. Chương 9: Trường Môn Di Hám Thử Sinh Không	13

Trường Môn Oán

Giới thiệu

Truyện Trường Môn Oán mở đầu bằng bài thơ ” Thiếp bạc mệnh” của thi sĩ Lý Bạch, nhẹ nhàng, tha

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truong-mon-oan>

1. Chương 1: Trần Mãn Kim Lô Bất Chú Hương

“Hoàng hậu không con, u mê vu cổ, không thể thừa thiên mệnh. Nay ơn trên ban chiếu, bãi lui về Trường môn cung.”

Người ban chiếu chỉ đứng trước cửa Tiêu Phòng điện, dùng giọng nói lạnh lạnh chói tai, song lại bình thản đến lạ để tuyên đọc phán quyết cuối cùng của hán đối với ta.

Cùng với những dòng văn tự trên lụa tì quỳn tinh xảo mạ vàng là ấn ngọc tỷ đỏ chói “thụ mệnh vu thiên, ký thụ vĩnh xương”, đôi tay cầm nó rõ ràng đang run rẩy.

Ta thu tầm mắt, nhận lấy chiếu lệnh, cố gắng dùng ngữ khí bình tĩnh nói: “Dương Đắc Ý, ý chỉ này còn chưa tới phiên ngươi tuyên đọc cho bản cung. Bản cung muốn gặp bệ hạ.”

Tay quăng chiếu chỉ trên mặt đất, ta nhắc chân bước đi. Dương Đắc Ý cũng không thật sự ngăn cản, chỉ là một khắc trước khi ta bước chân ra khỏi Tiêu Phòng kia, hần nặng nề quỳ gối trước mặt chặn đường ta. Đoàn thị vệ đến tuyên chỉ phía sau hần cũng quỳ xuống, ngăn trước đường.

Ta nhú mày, vừa định mở miệng thì tùy thị Ngọc Hành bên cạnh đã lên tiếng trước: “Nô tài lớn mật, dám chắn đường của nương nương. Các người không cần đầu mình nữa sao?”

Ngọc Hành là nha đầu ta mang từ Đường Ấp Hầu phủ đến, nhiều năm nay vẫn theo bên cạnh ta. Đối với tâm tư của ta, nàng đều có thể thay ta ra mặt trong một số ít trường hợp bậc mẫu nghi thiên hạ như hoàng hậu không thể làm. Giống như hiện giờ, lớn tiếng trách cứ, nghi ngờ chiếu thư phế hậu, chuyện này quả thật không nên để ta mở miệng.

Thế nhưng, những nô tài kia cũng không động dậy gì, chỉ cúi đầu quỳ một chỗ.

“Nương nương, bệ hạ đã xuất cung đi Thượng Lâm uyển, thỉnh nương nương đi giá Trường Môn cung.”

Hần thế mà lại đi Thượng Lâm uyển? Vì muốn trốn tránh ta sao?

Bắt đầu từ lúc nào, chúng ta lại trở nên như vậy?

Trong lòng ta nổi lên chua xót. Ta đá một cước vào vai Dương Đắc Ý, lướt thẳng qua hần đi một mạch. Mục tiêu của ta rất rõ ràng, ta muốn hỏi một lần xác đáng. Bất luận là hần đang ở Tuyên Thất điện hay Thượng Lâm uyển, nếu không có một câu trả lời thuyết phục, ta sẽ không bỏ qua như vậy. Nếu hần muốn giải thích với ta, giờ phút này tất nhiên đang chờ ở Tuyên Thất điện, chứ không phải đi Thượng Lâm uyển như lời Dương Đắc Ý nói.

Trong không khí nghiêm trang nơi Tuyên Thất điện, hần quả nhiên ngồi vững vàng sau ngự án, giống như đang chuyên chú phê duyệt tấu chương. Thậm chí lúc ta vào cũng không ngược đầu lên một chút. Bào phục màu tro trên người làm hần mất đi vài phần sắc bén, ngược lại bình dị, gần gũi hơn vài phần.

“Bệ hạ!” –Ta cứ nhìn hần bình thản đến như vậy, rốt cuộc cũng không thể ẩn nhẫn được nữa, hoàn toàn bùng nổ –“Triệt Nhi không muốn cho A Kiều một lời giải thích sao?”

Dương Đắc Ý vội vã bước lên, cung kính dâng lên thánh chỉ khi này bị ta ném xuống. Lưu Triệt lúc này mới ngẩng đầu, con ngươi híp lại nhìn về phía ta. Ánh mắt hần sắc bén, tựa như thanh kiếm bắn vào lòng ta. Chỉ một ánh mắt, nhưng lại tựa như thiên sơn vạn thủy ngăn cách chúng ta vậy.

Hần đẩy trúc giản trên án ra, tùy ý mở chiếu thư phế hậu, lạnh nhạt nói: “A Kiều muốn trăm giải thích thế nào?”

Ta vốn có thiên ngôn vạn ngữ muốn hỏi hần, lại đơn giản chỉ vì một ánh mắt thiếu kiên nhẫn đó, lời mở ra chỉ còn lại một câu: “Vì sao?”

“Hoàng hậu không con, u mê vu cổ, không thể thừa thiên mệnh.” Đây là hần đọc lại lời trong chiếu thư, không ít hơn một chữ. Nói xong, hần đã đứng trước mặt ta, bước đến từng bước.

“A Kiều” –Tay hần vén tóc rối bên má ta –“Trường Môn cung... là cô cô chuyển giao cho trăm. Về sau, nàng đến đó ở đi.”

Lưu Triệt, phu quân thanh mai trúc mã của ta, người hứa tặng ta kim ốc, khuôn mặt hần vẫn kiên nghị như vậy, con ngươi đen láy lóe ra một tia sắc bén lại khiến ta cảm thấy hoang mang xa lạ. Làn môi mỏng rõ ràng áp sát, để lại trên thái dương ta một nụ hôn lạnh như băng, rồi lại cười nhạt mà rời xa.

Tay ta trong ống tay áo bắc giác đã xiết chặt, rồi lại chậm rãi buông ra, toàn bộ lý trí trong lúc này đều biến mất. Ta giương tay, dùng hết khí lực toàn thân mà đánh vào mặt kẻ cao quý nhất Đại Hán. Hần chẳng qua là hơi kinh ngạc, chợt lại nở ra một nụ cười thản nhiên xa cách. Dấu tay trên mặt hần nhanh chóng hiện ra, mà ta chỉ xoay người, thẳng hướng đến Trường Môn cung.

Một khắc hần cúi đầu hôn ta, ta nghe được thanh âm hần bình thản nói: “A Kiều, gặp nhau đều không thích, chi bằng không gặp”

Mười năm quen biết, mười năm phu thê, một chỉ chiếu thư, ân đoạn nghĩa tuyệt.

—oOo—

2. Chương 2: Hoàng Hôn Độc Lập Tự Trọng Lang

Trường Môn cung lạnh lẽo và Vị Ương cách nhau khá xa, nhưng cảnh trí trong cung lại lộ rõ tình xảo. Đây vốn là hành cung mẫu thân ta tặng Lưu Triệt để nghỉ hè, không ngờ lại trở thành nơi ở cuối cùng của ta.

Ta lẳng lẳng ngồi trên bàn du dây dưới tàng cây trong viện, nhìn thái dương từ đỉnh đầu hạ xuống từng chút một, mãi đến khi màn đêm buông xuống, Ngọc Hành khoác một chiếc áo mỏng lên đầu vai, ta mới phát hiện lệ đã sớm rơi đầy mặt.

Năm Kiến Nguyên đầu tiên, hắc đăng cơ hoàng đế, đôi phu thê trẻ còn tình thâm ý trọng.

Hôm đầu tiên hắc lâm triều với thân phận quân vương, cũng là lần đầu tiên ta lấy thân phận hoàng hậu bước vào thâm cung thăm thẳm này.

Ta là cháu gái Hán Cảnh đế, ngoại tôn nữ duy nhất của Đậu Thái hậu, thuở nhỏ đã ngàn vạn sủng ái một thân. Hoàng cung đối với ta không thể gọi là không quen thuộc, mà ta còn là Quận chúa của Đường Ấp Hầu phủ, là Thái tử phi cao quý, dần dần trở thành chủ nhân của Vị Ương cung, là Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, đi trên con đường quen thuộc này, chỉ cảm thấy xa lạ.

Sau khi thỉnh an Hoàng tổ mẫu trong Trường Nhạc cung xong, ta đứng dưới ánh dương mùa hạ chói mắt, thật sự không biết phải làm sao.

Nhưng Triệt Nhi bước ra dưới ánh nắng, trên mặt lộ vẻ tươi cười vươn tay về phía ta, mười ngón tay nắm chặt ta lại, lôi ta chạy nhanh trên con đường quen thuộc, giống như những ngày trước đây.

Hắn mang ta đến Tiêu Phòng điện, bịt mắt ta lại, cứ thế nắm tay ta, cẩn thận bước về phía trước.

Khi vật che trước mắt bị bỏ ra, trong nháy mắt, kim quang hiện ra rực rỡ, Tiêu Phòng điện ngày xưa đã được hắc tử mĩ tân trang lại, biến thành gian phòng xanh vàng lộng lẫy.

“Nếu lấy được A Kiều, sẽ xây kim ốc cho nàng ở.” – Một tay Triệt Nhi kéo ta vào cái ôm ấm áp của hắn, như thể muốn khảm ta vào sâu trong lòng – “A Kiều, ta làm được rồi.”

Từ trong lồng ngực hắn, ta ngẩng đầu, gương mặt đã sớm nhòe trong nước: “Triệt Nhi, tội gì phải làm vậy. Chắc chắn sẽ bị các đại thần can gián.”

Nhưng vẻ mặt của hắn đều không quan tâm, chỉ yêu chiều nhìn ta, cười nói: “Trẫm là vua của một nước, dĩ nhiên phải tuân thủ những gì đã hứa. Ngày xưa đã đồng ý kim ốc tàng kiều, nay mới thực hiện được. Lần này nếu triều thần vì trẫm thực hiện lời hứa mà nói ra nói vào, ta sẽ đuổi họ về nhà trồng ruộng hết.”

“Triệt Nhi còn cười nữa.” – Ta tránh khỏi cái ôm của hắn, lại nhìn thấy thất huyền cổ cầm trên án. Đây là cây cổ cầm trong phủ thái tử năm đó hắn tặng sinh nhật ta, gọi tên là Tương Tư.

Sinh nhật năm ấy, hắn ôm cây đàn này tới trước sân, hai tay đầy vết thương do dao cắt, nhưng trên mặt lại tràn đầy ý cười, chỉ bảo ta đánh đàn cho hắn nghe...

“A Kiều, đàn lại bản cho ta nghe đi.”

Ta cười nhẹ thuận theo, đầu ngón tay nhẹ nhàng đàn đúng khúc nọ.

Kiểm gia thương thương, bạch lộ vi sương, sở vị y nhân, tại thủy nhất phương...

“Quận chúa, đêm khuya sương lạnh, người nên sớm đi nghỉ đi” – Thanh âm nhẹ nhàng của Ngọc Hành cắt ngang suy nghĩ của ta, nhưng cũng khiến tâm ta yên tĩnh trở lại.

Quay đầu lại nhìn Ngọc Hành, lại đột nhiên phát hiện mình chưa từng nhìn cẩn thận dáng vẻ của nàng.

Ngọc Hành là nha đầu hồi môn của ta, mẫu thân cố ý tuyển nàng từ trong phủ theo giúp ta. Sau khi ta ở cùng Lưu Triệt, nàng từng chút một hiểu rõ tâm tình của ta. Nàng cũng không phải một nữ tử xinh đẹp.

Dung mạo nàng chỉ trên mức bình thường một chút, nhưng lại có vẻ ôn hòa đặc biệt. Nàng làm việc chu đáo cẩn thận, đây cũng là lý do mẫu thân bảo nàng theo giúp ta.

Từ khi rời Tiêu Phòng điện, Ngọc Hành chỉ giúp ta những việc như đỡ cổ cầm, hay mài mực dẹt tơ. Thế nhưng nàng chưa từng mở miệng gọi ta một tiếng nương nương. Ta chỉ là quận chúa của nàng mà thôi.

“Ngọc Hành, thì ra Tương Tư từ ngày đầu tiên theo ta đã đặt sai tên rồi. Tương Tư Tương Tư. Không giữ được nên mới phải nhớ. Vì sao lúc trước lại gọi là tương tư mà không phải là Tương Thủ đây?”

“Quận chúa nghĩ nhiều qua rồi, bệ hạ đối với chủ nhân sẽ không tuyệt tình như vậy.”

Ta ngẩng đầu, ánh mắt sững đó đã khô từ lâu. Nhìn thấy ánh sao trời rực rỡ, ta lại thở dài: “Hắn nói kim ốc tàng kiều, nhưng hắn cũng không nói rằng muốn dùng kim ốc giấu ta cả đời. Cuộc đời hắn còn dài như vậy, nhưng đối với ta... có lẽ đã kết thúc...”

*Tương thủ: gần nhau. Tương tư: nhớ đến nhau

3. Chương 3: Sinh Ca Nơi Nào Thừa Ân Sủng

Sau Y Lan điện, hoa phù dung cũng vừa nở.

“Triệt Nhi, người nhìn xem Tương Nhi cười với ta này.” –Ta ôm đứa trẻ Tào Tương, con của Bình Dương công chúa, trong lòng vui sướng không thể nói thành lời.

Hắn bắt mắt nhìn đứa trẻ trong lòng ta, cười nhạt: “Cười đâu mà cười. Còn nhỏ như vậy, xấu muốn chết.”

Ta giật mình ngẩng đầu, nhìn thấy vẻ mặt khinh thường của Lưu Triệt, thoáng mềm lòng, không khỏi cười nói: “Triệt Nhi ghen tị sao? Ha ha...”

“Làm gì có!”

Tranh cãi ầm ỹ một lúc, ta đột nhiên cảm thấy trong lòng mình ảm Ứt, đột nhiên có dự cảm xấu. Nụ cười trên môi cứng đờ, ta chậm chậm mở miệng: “Triệt Nhi, nó... nó... Sao trong lòng ta lại Ứt như vậy...”

Lưu Triệt sững sốt, vội vàng ôm lấy Tào Tương, mà ta chỉ cúi đầu nhìn vào ngực mình, quả nhiên có một mảnh nước, không khỏi cau mày. Lại nhìn Triệt Nhi, một tay hắn có vẻ ghét bỏ ôm lấy Tào Tương, tay kia cũng Ứt sững như ta, vẻ mặt đầy giận dữ: “Tiểu tử thôi này, dám tiểu lên người chúng ta. Về sau chúng ta có con, nhất định không vô lễ như vậy.”

“Triệt Nhi, con của chúng ta...” –Nhìn thấy ánh mắt chân thành của hắn, lòng ta ảm Ứt hơn. Cả đời này, có một người để ở bên cạnh nhau, hiểu nhau như vậy chính là hạnh phúc của ta.

“Con của chúng ta, nhất định là nam nhi đỉnh thiên lập địa nhất Đại Hán.”

Gió nhẹ thổi qua, lướt qua chiếc váy chặt vật của ta, cành phù dung dao động vài cái, rốt cuộc cũng rơi xuống...

Mùi hương hoa ngải tỏa ra từ lò giữ Ứt. Ta tựa lưng vào tháp, nhắm mắt lại.

Có tiếng ngọc bội leng keng hòa theo tiếng bước chân lọt vào tai, ta cảm giác được cái ôm Ứt lạnh lẽo kia, theo bản năng muốn tránh đi, kéo chăn che thân mình lại.

“Triệt Nhi, lạnh...” –Ta mở mắt nhìn hắn, ngữ điệu ai oán, nhưng đáy lòng lại tràn đầy vui mừng.

Hắn hơi sững sốt, vội cởi bỏ áo khoác, lấy hai tay chà xát vào nhau. Lúc này mới bước đến ôm lấy thân thể ta, vô cùng tự nhiên đặt tay lên bụng bằng phẳng của ta, cười nói: “A Kiều, tốt quá.”

Ta đặt tay lên cánh tay dày rộng của hắn – “Ừ, đã tám tháng rồi.” –Nghĩ đến không lâu sau trong Tiêu Phòng điện sẽ có một đứa bé ra đời, vẻ mặt ta không giấu được vui sướng.

Tay Triệt Nhi khẽ run lên, ta thoáng nghi hoặc, đã thấy hắn đột nhiên áp đầu vào cổ ta, ánh mắt vui sướng nói: “A Kiều, ta nhất định phải khiến con của chúng ta cả đời không lo, bảo hộ nó cả đời vui vẻ.”

Tiêu Hương mới trong Tiêu Phòng điện cuối cùng cũng khiến ta cảm thấy gay mũi. Người có thai dễ mệt mỏi. Cảm giác này càng lúc càng rõ ràng.

Tiếng Triệt Nhi lật thẻ tre thỉnh thoảng truyền vào tai. Ta bốc đồng tựa đầu lên đùi hắn, tham lam hít vào mùi Long Tiên Hương ngòn ngọt trên người hắn.

Thế nhưng đột nhiên, ta cảm thấy dường như có một bàn tay lồi kéo trong bụng ta, bèn hoảng sợ mở to mắt. Trong tấm điện trống rỗng, ngoài Ngọc Hành đứng ở xa xa ra thì không còn ai khác. Nỗi kinh hãi nhanh chóng tràn trề trong lòng, ta sợ hãi cầm lấy tay đao khắc chữ của Triệt Nhi, lưỡi đao cắt qua đầu ngón tay, ta cảm giác được có máu rơi trên mặt đất, nhưng lại không phát ra âm thanh.

“A Kiều” – Triệt Nhi kinh hãi thét lên một tiếng, vút đao khắc chữ xuống, cầm lấy tay ta vội vàng đỡ dậy. Lúc này mới nhìn thấy mặt ta tái nhợt, vội la lên: “Nàng làm sao vậy? Khó chịu ở đâu?”

Ta lấy tay che trước bụng, muốn mở miệng, nhưng lại không thể nào thốt thành lời, chỉ có thể dùng ánh mắt tuyệt vọng truyền đến nỗi sợ hãi của ta.

“Dương Đắc Ý, truyền thái y.”

Triệt Nhi bối rối ra lệnh, rồi lại ngồi một chỗ ôm lấy ta, cánh tay hắn rất lớn, cuối cùng cũng làm ta bình tĩnh một chút. Ta khó khăn lên tiếng: “Triệt Nhi... Ta sợ...”

Ta cảm nhận được thân mình hắn rung động, lại nghe được thanh âm hắn khàn khàn:

“Đừng sợ, có ta ở đây...”

“Đứa bé...” – Tay ta gắt gao nắm lấy vạt áo đen huyền của hắn, rốt cuộc cũng không chống đỡ được, rơi vào một mảnh u tối.

Khi mở mắt ra một lần nữa, ta nhìn thấy gương mặt tiêu tụy tái nhợt của Triệt Nhi, tâm lại lạnh như băng.

“A Kiều, thật xin lỗi...”

Mất đi đứa bé, lòng ta dĩ nhiên rầu rĩ, nhưng lại nhìn thấy Triệt Nhi yếu ớt sợ hãi như vậy, chỉ có thể cố nén nước mắt, chua xót cười nói: “Triệt Nhi, không sao đâu... Chúng ta còn có thể có đứa con khác...”

Những giọt lệ ấm áp của hắn rơi đầy trên cổ ta, gõ lên tâm đầy thương tích. Ta yên lặng ôm lấy bờ vai hắn, cho nhau sự ấm áp.

Khi đó ta đã nghĩ, hắn xin lỗi là bởi vì hắn áy náy không thể lo lắng chu toàn cho ta, thế nhưng lại không nghĩ đến, thì ra đó là lời giải thích chân thành của hắn.

—oo0oo—

4. Chương 4: Nhất Nhất Tùy Phong Nhập Thượng Dương

Lưu Triệt mặc dù giam ta trong Trường Môn, nhưng lại chưa từng hạn chế mẫu thân đến thăm ta. Mà mẫu thân lại tích cực sắp xếp, tìm mọi biện pháp để Lưu Triệt sủng ái ta một lần nữa.

“Kiều Kiều, hôm nay mẫu thân đem cho con một thứ tốt.” – Mẫu thân luôn là vậy, người chưa đến, thanh âm đã đến trước rồi.

Nghe được tiếng mẫu thân, ta buông thanh đao khắc chữ trong tay ra, lộ ra vài chữ *, vội bước ra cửa. Mẫu thân mặc một bộ hồng y, bưng bưng khí thế bước đến chỗ ta, ngọc bội bên hông người vang lên những tiếng leng keng rất dễ nghe.

“Mẫu thân lại mang thứ gì đến cho A Kiều vậy?”

Mẫu thân đưa cho ta một mảnh bạch lụa, cũng là một bài phú, chưa đề danh cũng không có đề chữ gì, nhưng hành văn lại rất đặc sắc.

“Phụng hư ngôn nhi vọng thành hề, kỳ thành nam chi li cung. Tu bạc cụ nhi tự thiết hề, quân tăng bất khăng hồ hạnh lâm...”

(Nghe tiếng hự mà tưởng thực, ở ly cung tại thành Nam. Tự soạn bữa đạm bạc, nhưng người đang chờ chẳng thấy giá lâm)

Đọc lại mấy lần, lại càng cảm thấy bài phú giống như viết về ta vậy.

“Mẫu thân, bài phú này ở đâu mà có vậy?”

“Đây là đại tài tử Tư Mã Tương Như mấy ngày trước sáng tác ra. Hiện giờ phổ lớn ngõ nhỏ trong thành đều đang bàn luận về này đó.”

“Trường Môn phú?” – Ta kinh ngạc, trong lòng lại thoáng một nỗi bất an.

Thấy ánh mắt đầy chờ mong của mẫu thân, ta lại tinh tế nhìn lại bài phú một lần. Quả thật một khúc như vậy, réo rắt thâm thiết đau thương, đem ta miêu tả rất có hình tượng. Nhưng hôm nay bảo ta dùng một bài phú này đi tranh giành tình cảm thì trăm triệu lần không thể.

“Kiều Kiều, tiện nhân Vệ Tử Phu mùa xuân năm ngoái lại sinh một đứa con gái rồi. Mẫu thân thấy ả ta lại sắp sinh thêm một đứa. Con nghe nghe lời mẫu thân, dĩ nhiên có thể khiến tâm bệ hạ trở về, mang con quay lại Tiêu Phòng.”

Ta đứng dậy, giúp mẫu thân lau mồ hôi trên thái dương, cười nói: “Hắn cũng không muốn con, vì sao con phải hèn mọn đi khấn cầu?”

Kiến Nguyên năm thứ sáu, cơn ác mộng của ta cũng bắt đầu từ đó.

Bệnh của tổ mẫu ngày càng trầm trọng, ta ngày đêm đều túc trực trong Trường Nhạc cung. Ngay cả mẫu thân trước nay tùy hứng cũng trở nên sâu bi. Mà tổ mẫu ta mắc bệnh trầm kha cũng vì ca cơ Vệ Tử Phu cùng với Bình Dương công chúa ngày càng phô trương, khiến bệnh tổ mẫu càng thêm trầm trọng, tích tậ đã lâu.

Ngày đó, Triệt Nhi đến Trường Nhạc cung thỉnh an, tổ mẫu đã mấy ngày chưa tỉnh. Việc tổ mẫu bị bệnh đồn đãi trong triều. Hắn chỉ nói vài câu, ta đành nhìn theo bóng dáng Triệt Nhi càng lúc càng xa.

Nhưng chưa kịp quay người, một tiếng cười chói tai đã truyền vào tai ta. Tiếp đó thanh âm kia tuy đã hạ giọng, nhưng lại cất lên rất rõ ràng:

“Hoàng tổ mẫu sắp mất rồi, bao giờ thì bệ hạ ẹ con Tử Phu một danh phận đây?”

Đối với ta, cái tên Vệ Tử Phu giống như một loại độc dược. Không cần nghĩ nhiều, ta cũng đoán ra người đang nói kia là Bình Dương, chợt bước ra ngoài vài bước, chăm chú lắng nghe.

“Tỷ đang nói gì vậy? Không thể nói xằng.” – Thanh âm Triệt Nhi khó nén được vẻ mỗi mết.

“Cũng không phải ta nói chuyện độc ác gì. Hiện giờ trong ngoài triều đều nói Hoàng tổ mẫu không được...”

Lời Bình Dương chưa dứt, đã nghe một tiếng “Ba” giòn tai vang lên. Ta hơi nghi hoặc, lại nghe tiếng mẫu thân gầm lên: “Không biết hoàng huynh năm đó sao lại sinh ra một nữ tử ác độc như vậy. Người chắc chắn không phải là cháu của Tổ mẫu!”

“Cô cô” – Triệt Nhi vội vàng lên tiếng – “Tỷ tỷ không phải...”

“Còn người nữa!” – Mẫu thân không đợi Triệt Nhi nói xong – “Các người đều trông mong Hoàng thái hậu đi để không ai ngăn cản các người tùy ý làm bậy. Đừng vọng tưởng. Ngôi vị hoàng đế của người là một tay ta đưa lên. Nếu không phải Kiều Kiều thích, sao lại đến phiên các người...”

“Mẫu thân.” – Lời mẫu thân ngày càng quá phận, ta không khó để tưởng tượng ra sắc mặt Triệt Nhi, vội bước ra lên tiếng – “Hoàng tổ mẫu gọi người.” – Dứt lời đã lôi kéo mẫu thân đi thẳng vào nội điện.

Xoay người mà đi, ta cũng chưa kịp chú ý đến sắc mặt Triệt Nhi. Bước vài bước lại nghe thấy Bình Dương hạ giọng áp úng: “Qua hai năm nữa, xem các người còn kiêu ngạo được nữa không.”

Ta nắm chặt tay mẫu thân, tâm không khỏi trầm xuống, quay đầu lại nhìn Triệt Nhi, vừa vặn bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo bao hàm phẫn nộ và khuất nhục kia. Từ xa xa nhìn đến, lại giống như không phải đang nhìn ta.

Tổ mẫu rút cuộc cũng không thể chống đỡ được thân xác một đời vất vả, theo chân tổ phụ ra đi. Ta và Triệt Nhi canh giữ bên cạnh tổ mẫu, ánh mắt đều sưng đỏ.

“A Kiều, hôm trước Đồng Yến dẫn người đánh chết sai vật của Vệ úy phủ.”

Ta ngạc nhiên ngắc đầu, nhìn gương mặt không chút thay đổi của hắn, lại nhớ đến Đồng Yến, nam tử đẹp như hoa được mẫu thân sủng ái. Rất lâu sau đó, rút cuộc cũng mở miệng nói: “Để ta đi nói với mẫu thân.”

“Không cần đâu. Chẳng qua là...” –Triệt Nhi ngắc đầu nhìn ta : “Nếu có một ngày, giữa Trần gia và trẫm.... A Kiều sẽ chọn thế nào?”

Sự đau xót trong mắt Triệt Nhi khiến ta sợ hãi, vội vàng nói: “Triệt Nhi, sẽ không có ngày đó đâu.”

Nhìn thấy vẻ mặt Triệt Nhi ngạc nhiên, ta chưa xót cười nói: “Ít nhất là đừng để ta nhìn thấy ngày đó.”

*Ly tao: Một bài thơ nổi tiếng của Khuất Nguyên

5. Chương 5: Hoàng Kim Thùy Vi Đạt Tương Như

Những ngày trong Trường Môn cung không ngừng lặp lại. Ta dùng đàn Tương Tư tấu lên những điệu nhạc khác nhau, dùng văn chương thảo ra tâm sự, dùng các loại văn thể của các văn nhân đời trước truyền lại viết tới viết lui. Có khi lại nghĩ, sau khi ta rời khỏi ánh hào quang của một hoàng hậu, dường như cũng có chút phong thái ung dung của bậc mẫu nghi thiên hạ rồi.

Từ ngày đầu tiên theo ta đến đây cũng chỉ có một mình Ngọc Hành chăm sóc ta. Các cung nhân từ Tiêu Phòng điện phụng mệnh đi theo ta đều bị ta đuổi ra ngoài. Từ khi bắt đầu đoạn tuyệt với Lưu Triệt, ta cũng không muốn kết giao với người khác, chỉ muốn sống trong thế giới của mình, ngắm nhìn năm tháng tĩnh lặng trôi qua.

Giữa đêm mùa hạ, cái nóng như thiêu đốt. Từng đợt kêu vang của côn trùng lại uyển chuyển như tiếng ca. Ta ngủ không được, liền khoác áo đứng dậy, bước theo tiếng ca thông thả ra trước cửa sổ.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng khuyết treo giữa không trung, có cảm giác đang đưa như muốn rơi xuống.

“Dư chí mạn ngu hề, hoài trình khác chi hoan tâm. Nguyên tứ vấn nhi tự tiến hề, đắc thượng quân chi ngọc âm. Phụng hư ngôn nhi vọng thành hề, kì thành nam chi li cung. Tu bạc cụ nhi tự thiết hề, quân tăng bất khăng hồ hạnh lâm...”

(Thiếp nhớ nhung mà âu sầu, vẫn giữ một mối thành tâm. Chờ chiếu cố mà tiếp kiến, được vàng ngọc mà chịu vâng. Nghe tiếng hư mà tưởng thực, ở ly cung tại thành Nam. Tự soạn bữa đạm bạc, nhưng người mong chờ chẳng thấy giá lâm.)

Tiếng ca du dương truyền đến từ xa, dần dần cũng rõ ràng hơn. Nghe như thể có ý vọng đến Trường Môn. Trường Môn cung ở sườn phía Tây Vĩ Ương cung, cách nhau khá xa, phụ cận lại là lâm viên hoàng gia, người qua lại rất thưa thớt. Sao nửa đêm thế này lại có thể nghe được tiếng ca?

Không còn lòng dạ nào ngủ tiếp, tiếng ca kia rất uyển chuyển, ta đề bút tinh tế trên lụa bạch quyền, viết lên những nét chữ tiểu triện thanh tú, đúng là lời hát trong tiếng ca đó. Viết viết, lại có cảm giác những câu chữ này rất quen mắt, bỗng nhiên nhớ tới, không phải đây là bài ngày đó mẫu thân cầu Tư Mã Tương Như sao?

Trong đêm yên tĩnh chỉ còn tiếng côn trùng kêu vang. Tiếng ca kia không biết dừng lại khi nào, lòng ta một khắc này cũng dần tĩnh lặng. Chỉ là đột nhiên lại nhớ đến Lưu Vinh, nhớ đến thiếu niên dịu dàng trước khi ta gặp Lưu Triệt.

Nước ít mực dày, lại nhớ đến trong đại lao âm u ảm ước của Đình Úy phủ, tiếng nước vọng tí tách cũng không thể che lấp mùi hôi thối, thẳng tắp đâm vào xoang mũi ta.

Trong nhà lao âm trầm ấy, Vinh ca ca một thân mặc y phục tù nhân lẳng lặng ngồi xếp bằng trên đất, ánh mắt huynh ấy bình tĩnh nhìn chiếc cửa sổ duy nhất trong phòng giam, tựa như nhìn thấy một nơi rất xa.

“Vinh ca ca...” –Ta sợ hãi mở miệng. Đối với Vinh ca ca, trước giờ ta đều cảm thấy áy náy. Nếu không phải Lật Cơ kiên cường tự đắc, mẫu thân cũng không nổi cơn thịnh nộ kết minh cùng Vương mỹ nhân. Tuy rằng may mắn cuối cùng người ta gả là Triệt Nhi, nhưng từ nhỏ Vinh ca ca đã bảo vệ ta như trân bảo. Khổ tâm của huynh ấy, ta sao lại không nhìn thấy?

Lưu Vinh chậm rãi đứng dậy. Ta nhìn thấy ánh mắt ôn nhu của huynh ấy vọng đến:

“A Kiều, muội có tốt không?”

Có tốt không? Ta lặp lại câu hỏi này với chính mình.

Triệt Nhi làm thái tử. Tương lai ta là Thái tử phi, thậm chí là Hoàng hậu. Mẫu thân, cậu, ngoại tổ mẫu đều cẩn thận che chở ta. Ta hẳn phải là rất tốt chứ? Nhưng vì sao đối mặt với Lưu Vinh, ta lại không thể thản nhiên nói ra đáp án này?

“Thái tử điện hạ... đối đãi muội thế nào?” – Lưu Vinh lặp lại một lần nữa ta mới hiểu được, cái huynh ấy muốn biết là ta và Triệt Nhi... có tốt không.

Ta mỉm cười, dịu dàng nói: “Triệt Nhi đối với muội tốt lắm. Vinh ca ca, A Kiều rất ổn.”

“A Kiều” –Lưu Vinh đột nhiên bước đến cầm tay ta. Lòng bàn tay huynh ấy lạnh lẽo khiến ta sợ hãi muốn trốn tránh, nhưng lại không cách nào thoát ra được, chỉ có thể bình thản nhìn huynh ấy tiếp tục nói: “Ta hối hận, lúc trước sao lại thuận theo ý mẫu thân buông tay muội ra. Đến giờ phút này, ta chỉ muốn biết, muội... Trong lòng muội có ta chứ?”

Ngữ khí cẩn thận như vậy, sao còn là một thái tử điện hạ hăng hái trên triều ngày trước. Ta dùng sức mở tay Lưu Vinh ra, lần đầu tiên từ khi bước vào nhà lao này, ta kiên định nhìn thẳng vào mắt huynh ấy: “Lúc trước bất luận là mẫu thân lựa chọn thế nào, Vinh ca ca, huynh vĩnh viễn đều là huynh trưởng mà A Kiều kính yêu nhất. Còn Lưu Triệt... Hắn là người trong lòng muội, là người muội muốn trở thành phu quân cả đời!”

Ta nhìn ánh mắt Vinh ca ca đột nhiên ảm đạm, trong lòng mặc dù chua xót, nhưng lần đầu tiên lại có cảm giác yên ổn. Huynh ấy nhợt nhạt cười, sau đó xoay người đi.

“A Kiều, Lưu Vinh hy vọng muội cả đời không hối hận.”

Trong nháy mắt, ta nghe được thanh âm ôn hòa của Vinh ca ca, nhẹ mỉm cười. Thắng làm vua thua làm giặc. Hiện giờ người đứng ở ngự điện là Triệt Nhi, còn ta, đã quyết định phải cùng sánh vai với hắn, đứng ở nơi cao nhất trong Vị Ương cung nhìn giang sơn Đại Hán, ngàn dặm như tranh vẽ.

Đêm tĩnh lặng, tiếng ca réo rắt thảm thiết. Khi cánh cổng Trường Môn cung tang thương hiển hiện trước mắt, Lưu Triệt đột nhiên có cảm giác vui sướng khó hiểu, khóe miệng lơ đãng nhếch lên, thoải mái bước về phía trước.

Trong lòng Dương Đắc Ý không yên, cũng chỉ có thể cẩn thận hầu hạ. Trần Hoàng hậu lấy tiếng ca dẫn bộ hạ đến Trường Môn, nhưng xem ra bộ hạ cũng không tức giận, ngược lại còn bước về hướng Trường Môn cung?

Đêm yên tĩnh làm Lưu Triệt có chút ngạc nhiên, mà nữ tử đứng dưới ánh trăng lại phảng phất như tiên tử trong tranh vẽ. Ánh mắt A Kiều thản nhiên nhìn về phía hắn, cuối cùng lại hồ hững xoay người. Nàng của hôm nay, cho dù trong đêm hắn cũng không không tới.

Cảm giác khó hiểu dâng lên trong lòng, Lưu Triệt bước nhanh vào trong điện. A Kiều đã đi vào phòng trong từ lúc nào. Nàng dừng bước trước cửa sổ, mấy cuộn lụa bạch quỳn hỗn độn trên án. A Kiều thế mà lại viết của Tư Mã Tương Như? Ánh mắt hắn nhìn xuống dưới, lại thấy “Kiều nhan xán hê nhược phù cừ, ngô sinh đắc hê dĩ vi vinh”

Ánh mắt Lưu Triệt vốn nhu hòa thoáng chốc bỗng lạnh băng. Hắn phát tay đánh rơi tất cả văn chương trên bàn, xoay người bỏ đi...

Lưu Triệt đến là chuyện ta chưa từng nghĩ đến. Vốn tưởng rằng cuộc đời này sẽ không gặp lại. Không ngờ hôm nay còn có thể nhìn thấy bóng dáng hắn quyết tuyệt như thế.

Không biết là trời trêu cợt hay vẫn là chúng ta vô duyên. Mẫu thân hao tổn tâm cơ cho người dùng dẫn dụ hần đến tận đây, lại vừa vắn khiến hần nhìn thấy từ kia ta viết. Đây vốn là khi ta còn bé, mẫu thân và Lật Cơ chưa trở mặt, Vinh ca ca đã tặng ta bức thanh hà đồ. Bức thanh hà đồ này trước khi ta và Lưu Triệt hứa hôn vẫn treo trong phòng. Sau khi Vinh ca ca thất thế, bức tranh cũng không biết tung tích.

Thiên ý trêu cợt, nhưng thật đáng tiếc, một thiên phẩm xuất sắc của Tư Mã Tương Như, xem như là hữu duyên vô phận đi...

Sắc trời đã vãn, ta ngồi trong Tiêu Phòng điện tối đen, nhìn thấy một nô tài bèn hỏi: “Bệ hạ đâu?”

Lại không ai trả lời. Thời gian tĩnh lặng trôi đi, kiên nhẫn của ta cũng từng giọt từng giọt cạn kiệt. Vì vẻ trầm mặc này đã nói cho ta đáp án. Có thể khiến họ không dám bấm báo, chỉ có thể là chuyện Triệt Nhi đi gặp Vệ Tử Phu mà thôi.

“Ngọc Hành, nói với mẫu thân, trong cung Vị Ương, ta không muốn nghe thấy ba chữ Vệ Tử Phu!” – Dứt lời, ta phát tay đẩy cả tất cả đồ vật trên án, tiếng lách cách vang lên giòn tan.

“Người nói cái gì?”

Trong cơn tức giận, ta ngạc nhiên ngẩng đầu, lại nhìn vẩy vẩy mặt Triệt Nhi đâu xót đứng đó. Vẻ trách cứ trên mặt hần khiến ta càng thêm phần nộ: “Ta nói ta muốn giết cậu nô tài đó”

“Không được”

“Ta đường đường là quốc gia chi mẫu, chẳng lẽ không thể động đến một hạ nhân ti tiện sao?” – Nói xong, ta đẩy Lưu Triệt ra, muốn chạy ra ngoài.

Cổ tay lại bị giữ chặt, ta quay đầu lại, đã thấy vẻ mặt Triệt Nhi đột nhiên lơ là nói: “Hiện giờ... nàng ta không phải nô tài. Trẫm đã ban Kim Hoa điện cho nàng ta, chờ khi nàng hạ sinh long duệ thì sẽ sắc phong...”

Vệ Tử Phu mang thai? Một ca cơ ti hèn lại sinh hạ đứa bé của Triệt Nhi?

Trong chớp mắt, ta bị Triệt Nhi ôm vào ngực, hần hạ giọng bên tai ta nói: “A Kiêu, đừng náo loạn. Ta chỉ muốn đứa bé kia thôi.”

Đứa bé, ta cũng từng có một đứa bé...

Ta tức giận đẩy hần ra: “Đứa bé, Một tiện nhân như vậy cũng xứng hạ sinh huyết mạch của hoàng thất sao? Chẳng lẽ muốn con của ta sau này cũng gọi một người như vậy là huynh đệ? Không thể.”

“Đó cũng là con của ta mà, A Kiêu” – Gương mặt Triệt Nhi thoáng chốc cứng đờ.

“Tiêu Phòng điện này ta không ở, tặng ỹ nhân của ngươi và đứa bé của ả đi.” – Không muốn phải thấy Triệt Nhi khó xử, ta lại sợ bản thân mình dao động, xoay người chạy ra ngoài.

Song lại bị hần ôm chặt lấy. Trong lòng ngực hần, ta liều mạng giãy giụa. Ta oán hận không chỉ Vệ Tử Phu, mà còn có cả hần, phu quân của ta. Rất lâu sau ta cuối cùng cũng thỏa hiệp, khóc nức nở trong lòng Triệt Nhi.

“A Kiêu, người trong lòng trẫm, kiếp này hay kiếp sau cũng chỉ có một mình nàng.” – Thanh âm hần trầm xuống nhưng lại kiên định.

Thân mình ta run rẩy, khiếp sợ, nhưng cũng không thể che giấu bi thương trong lòng.

Ngày đó Triệt Nhi mang Vệ Tử Phu vào cung. Người trong thiên hạ nói hoàng đế không thể có con. Ta biết ý nghĩa của đứa bé kia, cũng biết, ta không thể thay thế được.

6. Chương 6: Trường Môn Hòe Liễu Bán Tiêu Sơ

Ngày lên, mặt trời lặn, mây lên rồi lại tạnh, ta trở thành một người có thói quen an tĩnh nhìn bầu trời.

Cho dù triều đình biến ảo như thế nào, cuộc sống trong cung của ta chỉ còn lại một chữ: “Tình”

Một năm rồi một năm lặp lại. Ta trầm lặng nghĩ đến cuộc sống bên ngoại, đột nhiên lại phát hiện, thì ra cả đời này từ lúc gặp Lưu Triệt, ta bắt đầu lâm vào trạng thái bị động. Từ ngày hấn hứa một câu Kim ốc tàng kiều, luôn có người không ngừng thúc đẩy ta về phía hấn. Ban đầu là mẫu thân và hoàng thúc, sau đó lại là ngoại tổ mẫu, thái hậu, thậm chí là Lưu Triệt hay bản thân ta, mãi đến khi vào Trường Môn, ta mới có thể là chủ của chính mình.

Đưa tay đặt trên Tương Tư, thanh âm quen thuộc lại ngân lên tiếng. Ta cũng không muốn nghĩ đến nữa, thứ gì cũng không tốt đẹp bằng mộng.

Ở Tiêu Phòng điện, Triệt Nhi càng lúc càng ít đến, mà sau khi bọn ta tranh cãi âm ỉ, ta cũng dần mệt mỏi. Nhưng lại có cảm giác chán ghét cuộc sống. Đây là lần cuối ta và Triệt Nhi ở cạnh nhau mà không cãi nhau? Đường như đã rất lâu rồi.

Triệt Nhi ngồi sau án, phê duyệt tấu chương. Ta nhìn đường cong trên gương mặt nghiêm nghị của hấn, hơi sững sờ. Khắc khẩu nhiều năm như vậy, tính cách của ta thì ra đã thu lại không tí.

“Hồ đồ” – Một quyển thẻ tre bị Triệt Nhi quăng xuống đất.

“Vô liêm sỉ” – Lại một quyển khác bay đi.

“Rầm” một tiếng, tất cả tấu chương trên án trong nháy mắt bị đẩy xuống. Ta ngây người nhìn hấn, không biết phải làm sao.

Triệt Nhi cũng không nhìn thấy vẻ ngạc nhiên của ta, bước tới trước án, lo lắng đi qua đi lại.

Ta không biết làm sao, vội nhặt một thẻ tre bị vứt trên mặt đất lên, mơ hồ nhìn thấy:

“Đường Ấp Hầu phủ, Trần...” Ta mở thẻ tre ra, chăm chú xem xét.

Thì ra Triệt Nhi nổi giận là do thẻ tre này. Một quyển như thế nhưng đều là thảo phạt Đường Ấp Hầu phủ, Trần gia.

Nhìn thấy thân ảnh Triệt Nhi lo âu, tâm ta cũng dần lạnh lẽo. Ta không biết tại sao lại miên man suy nghĩ, có phải cũng có một ngày, hấn sẽ xem ta giống như thẻ tre này, quăng ta ra khỏi lòng hấn? Vừa nghĩ đến đã kiên định lắc đầu phủ định. Đó là Triệt Nhi của ta mà...

Nghĩ đến cuộc sống trước đây, cũng không tệ lương như tưởng tượng. Nửa đời nhớ lại, Lưu Triệt dường như chiếm hết toàn bộ. Cũng rất tốt, trước khi Vệ Tử Phu xuất hiện, ta đều có được những điều tốt đẹp

Có khi ta nghĩ, ta hận Lưu Triệt sao? Hấn phụ ta, ta nên hận hấn. Nhưng hấn lại là đế vương. Ta có thể hận sao? Chẳng lẽ đi cầu xin hấn? Hận hay không hận, ngay cả chính ta cũng không rõ ràng lắm. Hoàn cảnh trở thành như hiện giờ, đến tột cùng là ai sai?

Cứ như vậy rất nhiều năm, ta ngày ngày đều ở Trường Môn nhìn mặt trời lên rồi lại lặn, từng chút một suy ngẫm, nhìn hấn nâng đỡ Vệ thị, đuổi Hung Nô, hoành đồ bá nghiệp...

7. Chương 7: Ngọc Liên Trầm Tư Ngọc Hữu Dư

Sinh nam không mừng, sinh nữ không giận, duy nhất Vệ Tử Phu, độc bá thiên hạ.

Vệ Tử Phu cuối cùng cũng hạ sinh Thái tử, từ ca cơ nhanh chóng trở thành Hoàng hậu. Sau khi bị phế, ta vẫn ở Trường Môn cung, hưởng bổng lộc của Hoàng hậu, trong mắt người đời hoàn toàn mất đi khả năng xoay mình. Cũng may, mặc dù không phải Hoàng hậu, ta vẫn là Quận chúa của Đường ấp Hầu phủ, có mẫu thân che chở khiến cuộc sống của ta cũng không đến mức quá tệ lương.

Một trận rét tháng ba, ta thật không có tiền đồ lăn ra ngã bệnh. Sau khi Ngọc Hành chạy đi tìm thái y lần thứ hai cũng không có kết quả, liền nghĩ cách tự xuất cung mời mẫu thân đến, mang theo một đại phu nhìn qua có vài phần tiên phong đạo cốt để chữa trị cho ta.

Thời điểm mẫu thân mang vị đại phu kia tiến cung lần thứ ba, ta gần như đã khỏi hẳn.

Ngọc Hành mang huyết yển của mẫu thân vào cung hằm, tự ta xuống giường uống nước, lại vừa vặn nghe được vị đại phụ nọ thảo luận bệnh tình của ta với mẫu thân. Thế là ta bèn cầm chén, lặng lặng đứng bên cạnh bàn lắng nghe.

“Thân thể nương nương suy nhược đã lâu, lần trước lại bị xạ hương làm sinh non, sau đó lại điều trị không đúng cách, khiến xạ hương lâu ngày thành độc, cố thụ thai cũng vô dụng. Nhưng nếu điều trị thích đáng thì cũng có thể yên ổn...”

Câu kể tiếp y nói ta nghe không rõ lắm, chỉ nhớ rõ: “Lần trước bị xạ hương làm sinh non... Xạ hương lâu ngày thành độc...” Hai câu này quanh quẩn trong đầu ta, khiến đầu đau như búa bổ.

“Ba”

Chiếc chén rơi trên mặt đất, ta vô lực ngã ngồi trên đất, cũng chỉ có thể mệt mỏi lắc đầu.

Trong Tiêu Phòng điện, ta là Hoàng hậu tôn quý. Mẫu thân là Trưởng công chúa tôn quý, ngoại tổ mẫu lại là Thái Hoàng thái hậu. Người hầu hạ bên cạnh đều là một tay mẫu thân chọn. Kể có khả năng hạ xạ hương lên người ta, còn có thể là ai đây...

Năm Kiến Nguyên, đó là đứa con duy nhất của chúng ta. Khi đó Triệt Nhi kích động nói với ta: “Ta nhất định phải để con của chúng ta cả đời vô lo, bảo hộ nó cả đời vui vẻ.”

Lần đó ta lại sinh non. Thái y nói thân mình ta suy yếu, ta tin. Sau đó nhiều năm ta cũng không mang thai, cứ tưởng rằng vì sinh non nên thân mình bị tổn thương, cho nên càng không ngừng tìm thần y hỏi được. Phương pháp gian khổ thế nào cũng từng thử qua, chỉ là ta không ngờ, nguyên nhân lại đơn giản như vậy. Chỉ là gần xạ hương mà thôi...

Người tin cậy nhất nằm bên gối, lại là người hạ xạ hương trên người ta.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, đã đến tình cảnh này, liệu ai có thể nói cho ta biết, đứa bé của ta chết non, hay là bị phụ thân nó, người đã thề son sắc phải bảo vệ nó cả đời vô lo giết chết? Ta nên đối mặt với khả năng này thế nào đây? Nếu ngày đó hắn có thể độc đứa bé trong bụng ta, sau đó lại dùng xạ hương làm ta không thể thụ thai, như vậy, hơn mười năm tình cảm vợ chồng trong lòng hắn, đến tận cùng là tồn tại thế nào?

Dường như đáp án hé mở rõ ràng như thế khiến ta không còn cách nào tự lừa mình dối người, tựa như có vô số cánh tay trước mặt ta, huênh hoang phơi bày bộ mặt thật.

Thì ra, lời xin lỗi trong miệng hắn năm đó là thật, là bởi vì hắn giết chết con của ta, mà không phải vì hắn tự trách mình không bảo vệ ta chu toàn.

“Không!” Ta thống khổ hét lên một tiếng, sau đó lại phun ra một ngụm máu tươi, mất đi tri giác.

8. Chương 8: Hồng Lệ Hoàng Tiêu Khuynh Quốc Thái.

“Mẫu thân, con muốn gặp hắn.” –Gương mặt ta tái nhợt quỳ trước mặt mẫu thân, không khí trầm lặng trong tuyệt vọng.

Mẫu thân lại khó xử quay đầu đi, thân thể không ngừng run rẩy.

Quang cảnh giằng co như thế bất quá chỉ kéo dài một chén trà nhỏ. Mẫu thân bất đắc dĩ mở miệng: “A Kiều, cùng mẫu thân quay về Đường Ấp Hầu phủ đi, đừng dính vào những việc này nữa, được không con?”

Nhìn thấy lệ quang trong ánh mắt bất lực của mẫu thân. Người đó cho dù là lúc ta bị phế truất vào Trường Môn vẫn là mẫu thân cao quý kiên cường như trước, thế mà nay lại yếu ớt như thế. Rất lâu sau đó, ta lặng lặng nói: “Mẫu thân, gặp hắn một lần, sau đó con sẽ theo người về Đường Ấp Hầu phủ”

Ta không biết mẫu thân dùng biện pháp gì để Lưu Triệt xuất hiện trước mặt ta, nhưng chẳng vạng ba ngày sau, hắn quả thật lấy tư thái cao quý, quần áo huyền y xuất hiện ở Trường Môn. Lúc đó ta toàn thân mặc áo trắng, sắc mặt tái nhợt, chẳng nữa điểm tân trang, dùng đôi chân trần đứng chắn trước mặt hắn.

Lúc này, hắn đã không còn vì không con nối dõi mà phiền nhiễu, cho nên ta nói ra vấn đề của mình rất bình tĩnh.

“Bệ hạ, hài tử của ta, rốt cuộc là mất như thế nào?”

Hắn là mẫu thân đã nói qua với hắn, cho nên khi nghe được vấn đề này, hắn cũng không kinh ngạc, ánh mắt cũng chỉ lóe qua, có chút trầm ngâm. Vốn hắn đã cao hơn ta một cái đầu, lại lấy tư thái cao ngạo, thản nhiên nói: “A Kiều, trước có Lữ gia tham gia vào chính sự, sau đó lại có Bạc thị, Đậu thị. Trẫm không thể nuôi dưỡng thêm một Trần thị, cho nên A Kiều nàng... không thể có đứa con của trẫm.”

Hắn trả lời bình thản như thế, nghe không ra nửa phần áy náy, lại khiến ta trở tay không kịp. Ta nên đáp lại thế nào đây? Trong mắt khô khóc khiến ta không thể rơi ra lệ, chỉ có thể ngậy ngốc đứng đó nhìn hắn. Sau một lúc lâu, rốt cuộc ta cũng cung kính cúi người, gạt bỏ chua xót mà thốt ra bốn chữ: “Cung tiễn bệ hạ.”

Dứt lời, ta liền xoay người đi, nước mắt rơi xuống. Phía sau vang lên tiếng quần áo ma sát vào nhau, âm thanh bước đi càng lúc càng xa. Ta lại xoay người, nhìn thấy bóng dáng cao to nọ, tất cả oán hận tựa hồ đều tiêu tán. Khóe miệng ta nở ra một nụ cười. Với bóng dáng xa hoa cao quý nhất thế gian kia, ta dùng thanh âm khàn khàn nói: “Triệt Nhi, kiếp sau, ta cũng không muốn gặp lại người.”

Dứt lời, ta bèn xoay người, không hề lưu luyến cất bước.

Mẫu thân đã để ta gặp Lưu Triệt, ta liền phải theo lời người quay về Đường Ấp Hầu phủ. Ngọc Hành bận rộn thu dọn, ta ngồi trước cửa sổ, mở ra lụa bạch quyên, yên lặng viết. Mãi đến khi màn đêm buông xuống, từng rặng mây đỏ nhuộm đầy trời chiều.

Ngọc Hành cầm phong thư của ta trong tay đi đến Tuyên Thất điện. Ta nói với nàng, ta muốn nàng nhìn thấy Lưu Triệt xem xong mới được trở về.

Trong Trường Môn cung trống rỗng, ánh đèn hỏa minh cuối cùng cũng bị dập tắt, chỉ còn lại mình ta cô độc ngồi trước cửa sổ, tâm tư lưu luyến.

Một lần nữa lại cài lên Phượng Sai châu hoàn vốn đã nằm sâu trong rương đầy tro bụi, ta ăn mặc tươm tất, quần áo đỏ rực. Trâm phượng hoàn triêu châu nhẹ nhàng lay động. Ta ôm đàn Tương Tư, đặt lên bàn đu dưới tàng hoa lê trong đình. Bàn đu có chút dập dềnh lay động, kéo hoa lê bay xuống, phảng phất như tuyết rơi.

Ta từng hơn một lần ảo tưởng, Triệt Nhi sẽ nắm lấy tay ta, cùng ta ngắm hoa lê rơi. Đóa hoa màu tuyết dừng ở giữa không gian, có phải chúng ta có thể cùng nhau đi đến bạc đầu?

Thế nhưng hắn chưa từng đặt chân dưới tàng lê rực rỡ này. Lần duy nhất hắn bước vào Trường Môn là để nói cho ta biết hắn giết con của chúng ta như thế nào. Mà lúc đó hoa lê đã sớm rơi hết.

Phương bác có giai nhân, nhất cổ khuyển nhân thành, tái cổ khuyển nhân quốc, giai nhân gặp mấy lần?

Tiếng ca du dương không biết vì sao tối nay lại rõ ràng đến vậy, ta mơ hồ nghe được có tiếng ca, nhưng lại không rõ lắm nàng ta đang hát cái gì.

Nguyên Tiêu năm đó, Triệt Nhi dưới ngọn đèn dầu nắm lấy tay ta, truyền nhau ngọn đèn Lưu Ly Cung. Ánh đèn lưu chuyển, lòng ta tràn đầy vui mừng nghe hắn mở miệng, cười dưới ánh nến đầy trời: “A Kiều, ta thích nàng...”

Ta đi qua các điện trong Trường Môn cung lạnh lẽo, để lại một con đường đầy ánh lửa. Ngọn lửa kia giương nanh múa vuốt cắn nuốt từng kiến trúc tinh xảo trong điện, mà ta chỉ quần áo đỏ chậm rãi đi trên đất, thông thả nhưng kiên định dời bước chân trở lại tẩm điện.

Ngọn lửa dần dần nuốt chửng Trường Môn lạnh lẽo, mà ta lặng lẽ đứng trong ánh lửa bùng bùng, nghe xa xa tiếng nhân sinh dần âm ỉ, khóe miệng không tự giác giương lên. Đèn Lưu Ly Cung trong tay bị vứt trên mặt đất, mặc cho nó ngã đến dập nát. Tình yêu của ta, thì ra từ lâu đã được định trước, giống như ngọn đèn này, tuy hoa lệ nhưng lại yếu ớt không vượt qua được. Khi ngọn đèn phồn hoa tan mất, sợ rằng ngay cả cái xác tái nhợt bên ngoài cũng chẳng còn.

Năm đó, trong nhà giam Đình Ủy phủ âm u ẩm ướt, Vinh ca ca hy vọng ta cả đời không hối hận, đó là câu cuối cùng huynh ấy để lại cho ta. Cho đến lúc này, ta vẫn dửng dưng như cũ.

Năm ấy, ta trượt ngã từ trên cây phù dung xuống, ngã vào lồng ngực non nớt của Lưu Triệt, tâm liền như đám mây rơi vào đáy biển vô tận. Cả đời này, chuyện ta làm tốt nhất, không phải giúp Triệt Nhi thoát được ngôi vị Hoàng đế, mà là ta dùng toàn bộ sinh mệnh của mình để yêu hắn. Ta chỉ muốn cùng hắn giúp đỡ nhau lúc hoạn nạn, cũng không nghĩ cuối cùng sẽ bị thiên hạ lãng quên. Ta không hối hận.

Giường lạnh như băng. Trải qua rất nhiều năm rồi mà ta vẫn không quen được. Nhưng lúc này đây, ta mỉm cười nằm xuống, lẳng lặng nằm trên chiếc giường mình đã ngủ rất nhiều năm, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại.

Thế giới này quá mức giả dối. Ta cũng không hy vọng nhìn thấy chân tướng cuối cùng.

“Người trong lòng trầm, dù là kiếp này hay kiếp sau, chỉ duy nhất một mình A Kiều...”

Trong đầu đột nhiên lại hiện lên những lời này. Nhớ đến dáng vẻ Lưu Triệt năm đó, khóe mắt lại động lại một giọt lệ. Ánh nến cuối cùng trong Trường Môn cung cũng rơi xuống, bình yên đi vào giấc ngủ...

Nhân sinh nếu chỉ như lần đầu gặp gỡ, quay đầu lại năm ấy, đảo mắt lại rơi đầy mặt.

—oo0oo—

9. Chương 9: Trường Môn Di Hám Thử Sinh Không

Ngọc Hành quỳ gối ngoài Tuyên Thất điện lạnh như băng, lẳng lặng chờ đợi.

Quận chúa nói người dù sao cũng là người của bệ hạ, không được tùy ý ra khỏi cung, cho nên đành dùng phong thư này đến cầu ý chỉ. Lại không ngờ Dương Đắc Ý căn bản không thèm nhìn mình một cái, liền bảo nàng đi.

Nàng quỳ gối ước chừng một canh giờ, mới nhìn thấy cửa điện khẽ mở, viên quan gác cổng thò đầu ra, ý bảo nàng đi vào. Ngọc Hành cố gắng lê đầu gối cứng nhắc, loạng choạng đứng dậy, cung kính bước vào trong điện, trình lên thư của quận chúa, sau đó lại quỳ xuống.

Quận chúa giao phó, nàng phải đợi bệ hạ xem xong mới có thể trở về. Quận chúa... sợ rằng vẫn không thể quên được bệ hạ. Trong lòng Ngọc Hành nghĩ lung tung, lại có cảm giác chua xót trống rỗng, tựa như bất an.

Mảnh lụa bạch quỳên trong tay nhẹ nhàng mở ra, cùng một đóa phù dung trắng noãn đập vào mắt. Khóe miệng Lưu Triệt lơ đãng giương lên. Hắn nhớ rõ lúc mới gặp A Kiều, trong Lâm uyển có một tàng cây phù dung rất lớn, nàng bướng bỉnh muốn lên cây hái một nhành phù dung trắng đẹp nhất, nào ngờ lại trượt chân ngã xuống, đập vào người đứa trẻ nhỏ là hắn.

Buông cây phù dung ra, đang muốn xem chữ viết trên lụa bạch quỳên, Dương Đắc Ý lại hoang mang xông vào điện, do dự nói: “Bệ hạ...”

Lưu Triệt dừng tay lại, không kiên nhẫn lên tiếng: “Nói đi.”

“Khởi bẩm điện hạ, Trường Môn cung cháy rồi...”

Lưu Triệt bỗng nhiên đứng dậy, vội đẩy Dương Đắc Ý ra, chạy nhanh đến Trường Môn.

Cây phù dung trắng noãn trên đóa bạch quỳên mềm mại thảm hại rơi xuống, cô độc nằm giữa Tuyên Thất điện yên tĩnh, trần trọc phiêu linh, tựa như năm đó A Kiều bị Lưu Triệt đẩy vào Trường Môn cung, tro mắt đau thương.

Cả một đoạn đường dài như vậy, Lưu Triệt tựa như nhìn thấy cả đời mình trôi qua. Hắn không dừng bước, chỉ bước càng lúc càng nhanh hơn, mãi đến cuối cùng cũng không quan tâm đến hình tượng nữa mà chạy vội đi.

Tựa như, hần trở về với lúc nhỏ, thời điểm nghe được người gác cổng bấm báo A Kiều đi Đình Ủy phủ gặp Lưu Vinh, hần chứ như thể chạy vội đi tìm kiếm A Kiều, cùng một cảm giác sợ hãi lo lắng. Nhiều năm sau này hần lại nhớ tới, đột nhiên phát hiện bản thân mình vẫn sợ hãi, sợ mất đi A Kiều...

Nghĩ đến đó, hần lại tăng nhanh cước bộ, chạy đến Trường Môn cung.

Trường Môn cung cũng không lớn, người rất ít. Từ khi A Kiều đến đây, phần lớn thời gian chỉ có chủ tớ hai người. Phát hiện hỏa hoạn là thị vệ tuần tra ban đêm, vì lửa quá lớn nên mới nhìn thấy. Cho nên khi đại hỏa ở Trường Môn cung bị phát hiện, có người chạy đến cứu hỏa, cho đến khi Lưu Triệt nghe được tin tức hỏa hoạn mà chạy đến thì ngọn lửa cơ bản đã được dập tắt.

Trong màn đêm tối đen, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy từng làn khói nhẹ. Trường Môn cung ban ngày cũng không gọi là lớn, nhưng giờ phút này đã hóa thành mặt đất bằng phẳng, chỉ để lại tro tàn đổ nát thê lương bên trong.

Đứng bên trong, nhìn thấy tro tàn như vậy, tâm Lưu Triệt thoáng chốc trở nên lạnh lẽo. Hần không ngờ tới, ban ngày A Kiều còn khiến người khác giận dữ như thế, chỉ trong chớp mắt đã thật sự hóa thành khói nhẹ mà đi.

“Bệ hạ, đây là thị vệ tìm được trên bàn đu dây.” – Dương Đắc Ý trình cổ cầm trong tay lên, về mặt cẩn thận.

Đây là cổ cầm Tương Tư do thích thân mình làm, từng nghĩ A Kiều hẳn đã vứt bỏ từ lâu, lại không ngờ nàng mang nó vào Trường Môn. Nhưng trên cổ cầm lại thừa ra mấy dòng chữ nhỏ

“Tương tư bất tương thủ, tương thủ bất tương tư. Nhược hối tương tư khổ, lai sinh trừ thành cô.”

(Nhớ nhau thì không gần nhau, gần nhau thì không nhớ nhau. Nếu hối hận tương tư khổ, kiếp sau thà cô độc.)

“Dương Đắc Ý, mang nội thị trong Trường Môn cung, toàn bộ xử tử.”

Lưu Triệt gắt gao nắm lấy thân cổ cầm, đứng rất lâu trong đồng tro tàn. Mãi đến khi bóng đêm tàn úa, thái dương mọc lên, hần mới lập tức trở về Tuyên Thất điện. Nơi đó, có có lời cuối cùng A Kiều muốn nói với hần.

Hoa phù dung vẫn như trước, lẳng lặng nằm trên tấm bạch quyên, mấy từ ngắn ngủi, nhưng dường như lại nói hết cả đời A Kiều...

Triệt Nhi, ta cả đời này, từ lúc ngã trên cây phù dung vào lòng ngực người, khoảnh khắc đó, liền sa vào giấc mộng Kim ốc tàng kiều, không thể, cũng không muốn tỉnh lại.

Khi người hứa với mẫu thân xây kim ốc, ta tránh sau lưng mẫu thân, trong lòng vui mừng không sao kể xiết.

Nhưng năm đó, trong Tuyên Thất điện, người lạnh lẽo nói cho ta biết, gặp nhau không vui, chi bằng không gặp, lòng ta cũng đã hóa thành bột mịn, theo làn gió tiêu tán. Ta không hối hận gả cho người, mặc dù người kiên quyết xoay đi, bỏ ta lại Trường Môn.

Ta từng ngày ngày ngồi dưới tàng cây lê trong Trường Môn cung, ngắm nhìn hoa lê rụng rộ, nghĩ đến cảnh tượng cùng người đi dưới tàng hoa lê, để Hoa nhi làm bóng mát che cho ta và người. Ta nghĩ, cứ như vậy, có thể cùng người đi đến bạc đầu.

Hoa nở hoa tàn, ngày lên nguyệt lặn, ta lẳng lặng chờ đợi, nhưng người, chưa bao giờ đến.

Vì thế ta cô tịch trong lãnh cung này, dần dần tỉnh mộng, mới phát hiện ra cả đời này, ta nên sớm cùng người không liên quan. Một lần sinh mệnh như vậy cũng đã đủ, chỉ cầu kiếp sau, Triệt Nhi, đừng để ta gặp lại người...

Chấp niệm trong lòng thoáng chốc sụp đổ. Lưu Triệt không ngờ lệ rơi đầy mặt, thấm ướt mảnh bạch quyên.

Thì ra ngàn dặm giang sơn say lòng người, chỉ vì có nàng. Quãng đời còn lại dài như vậy, ta nên làm thế nào...

HOÀN

*Trần A Kiêu: là phé hậu nổi tiếng nhất trong lịch sử TQ. Ai muốn tìm hiểu thêm về cuộc đời bà có thể đọc ở google nhé

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truong-mon-oan>